

tanke. Naanlig kan jeg slutte mig til Tanken om, at Kjøbenhavn ikke skal befæstes fra Landfiden, idet de Offre, denne Befæstning vilde nødvendig-gjøre, ikke efter min Overbevisning paa nogen Maade vilde yde vort Forsvar en tilsvarende Nytte. — Det, der fra Flertallets Side er yttret med Hensyn til Flaadens Udviiking, og hvortil den ærede Marineminister saa temmelig har sluttet sig, kan ogsaa jeg slutte mig til. Det hviler paa den saa ringeagtede Sætning, at vore Kræfter saa vidt mulig bør koncentreras, for at gjøre Forsvaret i første Linie saa stærkt som muligt. Det er min Overbevisning, at der, naar Forsvaret i første Linie, nemlig af Flaaden og paa Kysten, er brudt, kun er meget lidet Haab om siden at kunne gjøre Noget. Jeg tror heller ikke, at de ærede krigsvidenskabelige Medlemmer, der have saameget imod denne Sætning, af den nyere krigsvidenskabelige Historie kunne paavise noget virkeligt Vidnesbyrd om, at man, naar et Lands Forsvarsstyrke først har lidt et afgjørende Nederlag paa eet Punkt, kan bygge Synderligt paa det Forsvar, som senere skal føres. — Jeg skal dog, som sagt, forlade dette Punkt og nu gaa over til de Punkter, hvori jeg derimod ikke kan være enig med det ærede Flertal. Naar dette nu altsaa gaar ud fra, at Forsvaret i første Linie, det vil sige ved Flaaden og paa Kysten, skal gjøres saa stærkt som muligt, er det mig aldeles ufatteligt, horeledes det kan komme til den Anskuelse, at Kjøbenhavns Befæstning fra Søfiden er et aabent Spørgsmaal. Naar Flertallet ikke samtidig hermed anerkjender, at det Allerførste, der skal gjøres, er Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden, og at dette er den første Betingelse for Gjennemførelsen af dets Planer, forstaar jeg slet ikke disse. Et aabent Kjøbenhavn frembyder nemlig et Punkt for en Fjende, paa hvilket han blot behøver at rette sit Angreb. Enhver Kamp er da forbi med det Samme, og jeg synes, at vi da kunne overlade til Sognefogderne med nogle tilfagte Mænd fra Sognet at forsvare Kysten; jeg kan ikke indse, at vi behøve en Hærdertil. Fjenden behøver da nemlig kun at løbe lige til Kjøbenhavn for at kunne bemægtige sig, hvad man dog oprigtigt talt under de stedfindende Forhold maa indrømme er Danmarks Hjerte. (N. Jensen, Skanderborg Amts 2den Valgfreds: Det er Danmarks Hoved!) Man kan ogsaa gjerne kalde det Danmarks Hoved, det er mig det Samme, men det er i alle Tilfælde et Centralpunkt, som jeg ikke kan indse, at Fjenden, naar han først har bemægtiget sig det, behøver at forlade for derfra at søge hen til et Fort paa Kysten og der levere en lille Kamp, hvoraf han ingen Nytte har. Jeg forstaar ikke dette Raisonnement. Det forekommer mig, at den første Betingelse for Gjennemførelsen af Flertallets Tanke netop er, at Kjøbenhavns Befæstning fra Søfiden ikke alene uopholdelig paa-begyndes, men ogsaa gennemføres i den største Udstrækning, man formaar. Naar Flertallet imid-

lertid har antydet, at det ikke skal være aldeles utilbøieligt til at gjøre Noget for Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden, og i den Anledning har talt om flydende Forter med pantferbrydende Skjts, skal jeg til de Bemærkninger, der alt ere gjorte herimod fra mere Kompetentes Side, navnlig fra de to ærede Forsvarsministre, dog sige Noget til, som ikke forekommer mig at være blevet tilstrækkelig pointeret, skjøndt det blev nævnt af den ærede Ordfører for Mindretallet; det er den mindre Stubfikkerhed, som haves fra saadanne flydende Forter. Dette Punkt er netop efter min Overbevisning aldeles afgjørende. Paa den Afstand, hvor man med Nutidens langtrækkende Skjts kan iværksætte et Bombardement, kan en stor i Længden og Bredden vidt udstrakt By let træffes, men selv de største fjendtlige Krigsskibe ligge paa en saadan Afstand, at de blive til saa ubetydelige Punkter, at de, naar der overhovedet skal være Tale om med Virkning at angribe dem, kun kan angribes med en saadan Stubfikkerhed, der ene og alene kan opnaas ved faste Forter; flydende Forter ville ligeoverfor denne Opgave, efter min Overbevisning, være fuldstændig betydningsløse. Jeg tror derfor, at det, i det Dieblif Flertallet gaar ind paa, at man dog ikke maa lade Kjøbenhavn ganske uforsvaret fra Søfiden, er fuldstændig afgjort, at man strax maa gaa til faste Forter. Som jeg alt har bemærket, vil jeg ikke give 4 p. til de flydende Forter; thi det er min Overbevisning, at de ikke ville gjøre den mindste Nytte paa de Afstande, hvormed der i Nutiden vil være Tale, naar en Fjende vil bombardere Kjøbenhavn. — Der findes i Flertallets Betænkning en meget stærk Anbefaling af, at vi maa udvilde vor tekniske Dygtighed, for derved at finde en Modvægt imod Uffavnet af store materielle Hjælpemidler, og om Rigtigheden af denne Tanke er jeg fuldstændig enig med det ærede Flertal. Jeg forudsætter nemlig, det er givet, at der her menes teknisk Dygtighed ikke alene med Hensyn til Torpedovæsenet o. lign., men ogsaa med Hensyn til, hvad der udfordres for, at man hurtigt mulig kan understøtte vor Hærs Forsvar af Kysten imod et eventuelt Landgangsforfug ved feltfortifikatoriske Bærker. Med Nutidens hurtige Styvevaaben har den mindre Hær, som har Terrænet i sin Besiddelse, og som ved hurtigt opførte fortifikatoriske Bærker har støttet sin Stilling, en saa ganske overordentlig Fordel fremfor Angriberen, at jeg er overbevist om, at Conen til hurtigt at kunne opføre saadanne Bærker vil komme til at spille en stor Rolle ved Forsvaret af vore Kyster. At man i Anerkjendelsen af Bigtigheden heraf maa sørge for, at baade Ingenieurkorpset og Armeen i det Hele er saa godt udrustet som mulig i saa Henseende, forekommer mig selvfølgelig; men jeg maa gjøre det ærede Flertal opmærksomt paa, at der, for at dette kan ske, naturligvis ogsaa maa gjøres Offre baade med Hensyn til Materiellet, den